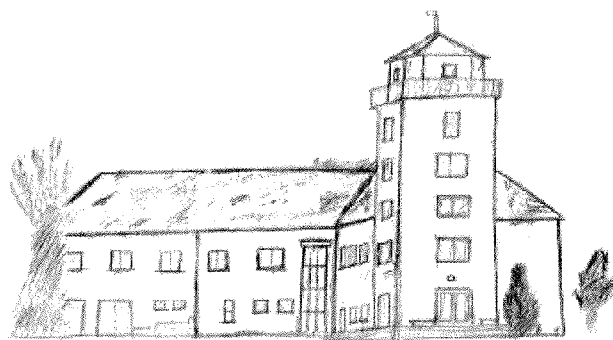
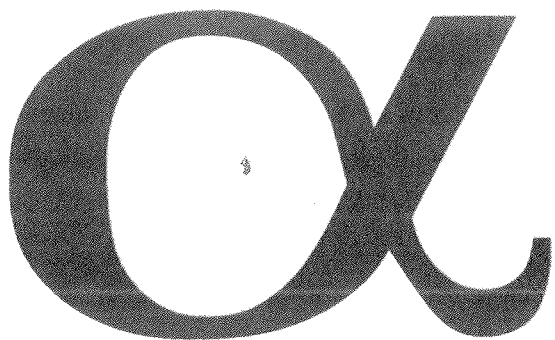

Emlékszem 2009 tavaszára. Zsuzsa, iskolánk volt igazgatónője megkérdezte, hogy elvállalom-e a leendő nyelvi osztályt. Örültem a felkérésnek. Első osztályom, gondoltam, s futott át rajtam egy jóleső érzés. A beiratkozáskor kapott fényképeket magammal hordtam egy ideig. Nézegetvén őket, elképzeltem, hogy ki milyen egyéniség lehet.

(5 évvel később...)

Emlékszem Karó, Jézus voltál a Passióban, majd később kiderült, hogy Budakalászon egy ifjúsági közösséget szervezel, irányítasz.

Emlékszem az első osztályprogramunkra. Prédikálószték helyett teaházba mentünk az eső miatt. A babzsákokon kiült, ki feküdt, ki egyedül, kik többen, de a végén mindnyájan egy kupacban voltunk, úgy beszélgettünk. Ági, Gitta, anyukátok felhívott utána, hogy megköszönje. Emlékszem a harmóniára köztetek, bár olyan különbözőek vagytok, és közös születésnapjainkra, amihez Lilla is csatlakozott.

Emlékszem Abigél, milyen bátran húztad fel a korcsolyacipőket és mentél a jégre életedben először Leányfalun. És a rózsabimbóra, mely szép lassan kivirágzott.

Emlékszem Flóra, amikor csatlakoztál az osztályhoz, éppen egy londoni tanárnő tartott linómetszést, amit játszi könnyedséggel fordítottál az osztálynak. Később szép eredményt értél el az angol OKTV-n.

Emlékszem Barbi, apukád bográcsosára az iskola udvarán, amikor itt voltak a szlovénok, milyen odaadással készültetek rá. És a csinos matróz szoknyákra a szalagavatón. Kedvességedre, jólneveltségedre.

Emlékszem Viki, a lovas előadásodra az angol projektnapon, amire be is öltöztél, és megannyi díjugrató versenyedre, és a koncertre, amelyre az egész

osztályt meghívtátok.

Emlékszem Bálint hősies viselkedésekre az Operában, mikor kiderült, hogy balett helyett opera lesz az Anyegin. Tetszett neked, mint ahogy Kiscsipás muzsikája Kalotaszegen, vagy a csellista koncertje a farsangon. Megdöbbenek sokszor gyermekbőrbe bújít letisztult értékrendeden. És angliai félévedre, célkitűzésed teljesítésére.

Emlékszem Sziszka a sok hangosításra különböző rendezvényeken, és a traktorotokra a sportnapon és a farmra, ahol éltek, a kecskepartik helyszínére.

Emlékszem Szabina, Zsófival megnyertétek a Kulcs ösztöndíjat, tájszólásban előadtatok egy párbeszédet, és finom specialitásokkal lehangereztétek a zsűrit.

Emlékszem Zsófi nálad kezdődött a vacsoracsata, ami egy hétig tartott, minden nap más helyszínen. Annyira jól sikerült, hogy nyár végén rendeztetek egy újabb hetet. És arra a nagy szeretetre, ami köztetek van a családban.

Emlékszem Dorka, Erdélyben elsőként ugrottál a Bélesi tóba, ruhástól, a 18 fokos vízbe. És hogy soha nem feledkeztetek meg egymás születésnapjáról, hatalmas tortakölteményekkel kedveskedtetek egymásnak, sőt a tanári asztalon is sokszor meglepetés várt minket kedves üzenetteddel.

Emlékszem Martin filozofikus gondolataidra a csendesnapokon. A tavaly húsvéti különösen meghatározó volt, amilyen nyitottan fogadtátok egymás olykor élesen eltérő nézeteit. Végül milyen meghitt beszélgetés alakult köztetek. Úgy éreztem akkor, hogy felnőttek.

Emlékszem Kitti érkezésedre. Meghívtunk a szokásos Karácsony előtti filméjszakánkra, ahol mindenki feltehetett neked egy kérdést. Szünet után már nem volt gondod a beilleszkedéssel. És hogy

dunabogdányi lányként remekül tudsz németül.

Emlékszem Lilla, a francia táborban milyen barátságok alakultak, és a pomázi zeneiskolásokkal előadott szindarabra, és a „Gyufaárus kislányra” a Szeretetotthonban Karácsonykor, és a tamburádra.

Emlékszem Marcsi, amikor a barátnőid kiálltak melletted egy osztályfőnöki órán, a bajtársi viszonyra a lányokkal, a sok elolvasott regényre, a szépérzékedre, és lehangoló rajz érettségidre.

Emlékszem Dani a gyulafehérvári dublőrödre, és a sok kreatív ötletedre, felelősségteljes, precíz munkáidra. Megbízhatóságodra. És a nagyszékelyi foci pályára.

Emlékszem Szonja a sálakra, amiket szünetekben kötöttél érkező kisöcsédnek, jövőbeni határozott elképzeléseidre, velencei hétvégédre...

Emlékszem Tündi egy szombat reggeli üzenetedre, melyben oly bátran és határozottan kiálltál elveid mellett, amikor szalagavatós táncpróbára kellett volna jönni. És díjazott írásaidra, melyekért sokszor hívtak színpadra az áhítatokon. És a közös teniszedzésekre még nyolcadikos korodban.

Emlékszem Fruzszi, távoli utazásaidra különböző versenyekre és bajnokságokra, és jó tájékozottságodra, naprakész információidra... És kitartásodra, elszántságodra.

Emlékszem Réka nagymamád is nyilatkozott emlékeiről az '56-os műsorunkhoz. Megható volt, ahogy álltatok a színpadon az emlékezések után és felkérés nélkül mindenki felállt a Szózat elénekelésé-

hez. Elszorult a torkom éneklés közben, ahogy álltatok velem szemben.

Emlékszem Fanni lelkesedéseidre, megtáltosított rendrakásaidra, nyitottságodra, közvetlenségedre. Egy átbeszélte éjszakára Erdélyben.

Emlékszem Rol, Nagyszékelyből sosem hiányoztál, és sosem láttalak szomorúnak az évek során, s szinte egyedülként az osztályban, már kilencedikbe azzal a céllal érkezted, amellyel most továbbmész.

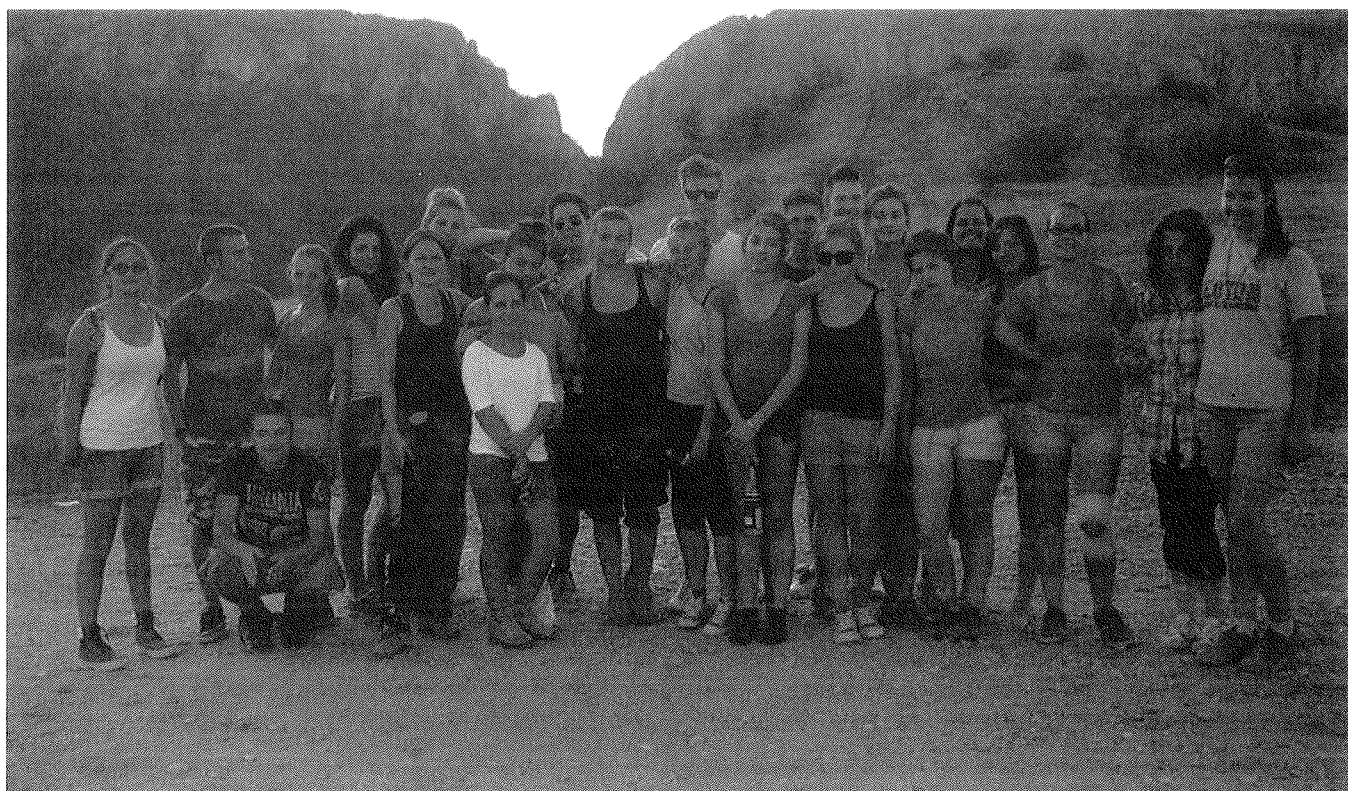
Emlékszem Vivi nyílt tekintetedre. Hirtelen felnövésedre egy nyár alatt, bizalmadra. És a gyógyítóvénységre, terveidre.

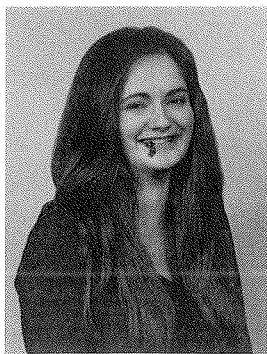
Emlékszem Fanka dús hajkoronád gyönyörű fonataira, és hogy úgy gondoskodtál mindig az osztály ügyeiről, mint a kis húgodról, akit annyira szeretsz. Az osztálytitkár választás telitalálat volt.

És végül emlékszem Lindánkra, akinek színes egyéniségét fél évig élvezhettük, aranyos mondásaira, visszatérő látogatásaira.

S most vége. De csak a napi kapcsolat ér véget, mert aki igazán szeret, az képes úgy közel, mint távol engedni a másikat. Fontos, hogy az életünkben legyen legalább egy személy, aki szeretettel gondol ránk. Az osztályunk létszáma 25 fő. Hatalmas szeretet energia árad közöttetek. Vigyétek magatokkal ezt az őszinte szeretetet, hiszen ez a legnagyobb tanítása az életnek. Ha a szívetek a helyén van, bárhol megálljátok a helyeteket az életben.

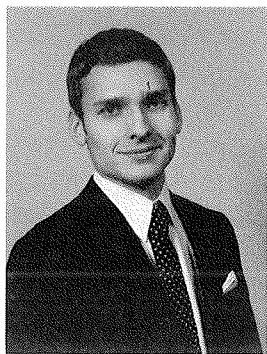
Szerető osztályfőnökök: Helga tanárnő

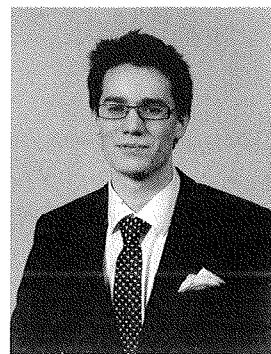
Arató Fanni Sára

Nehéz megfogalmazni, hogy mit is jelent számomra ez az öt év. Kicsit félve érkeztem ide, hiszen a Szent Andrásban nagyon jó osztályközösségünk volt, de mint kiderült, egyáltalán nem kellett volna. Egy nagyon színes osztályba kerültem, van köztünk író, művész vagy sportoló. Igaz, nem voltunk egy minta osztály, de minden egyes emberről elmondható, hogy a szíve a helyén van. Ha egy ember bajba került, mindenki kiállt mellette. Eleinte még Helga tanárnőnek is nagy kihívást jelentettünk, de idővel ez semmivé lett. A rengeteg élményt és programot sem lehetne erre a kis helyre összesűriteni. Ott vannak például az osztálykirándulások, a filméjszakák vagy a vacsora csaták, de néha egy átlagos tanítási nap is mókásra sikeredett. Nem csak az osztálybeli barátaimat köszönhetem a Refinek, hanem a külföldieket is, legfőképpen az egyik legjobb barátnőmet, akit a holland csere program keretében ismertem meg. Valamint kiélhettem szervezői mivoltomat is, nem csak az osztály programok vagy feladatok, de iskolai rendezvények során is, mint például a farsangi bál. Szóval köszönöm ezt az öt évet, ami igaz nem volt mindig felhőtlen, de idővel ezek az emlékek elhalványulnak és csak a szép marad meg. Utamat pedig remélhetőleg a Corvinus egyetem Emberi erőforrások szakán folytathatom.

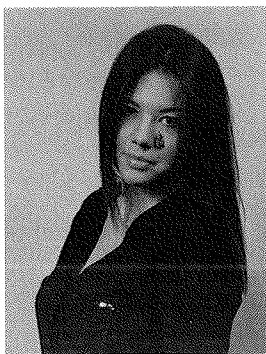
Bálint Roland

Mint minden mást, ezt a szöveget is utolsó este írom meg, melyben az elmúlt öt évet kéne összefoglalnom és közben arra eszmélek rá, hogy milyen gyorsan elrepült. Osztályfőnökünknek hála a 9.-ben még szedett-vedett társaságból egy remek osztályközösség alakult ki és életre szóló barátságok kötődtek. Eme közösség összekovácsolásában nagy szerepet játszott a szlovéniai osztálykirándulás; az erdélyi túra; a nagyszékelyi kiruccanások, melynek Helga tanárnő nyaralója adott otthont, annak ellenére, hogy annyi fejfájást okoztunk neki; a mára már hagyománnyá vált film maratonok; a vacsora csaták. Az évek alatt sikerült hírnevet szereznünk magunknak a tanárok körében is, de nem a figyelemre méltó átlagainkkal. Viszont azt bátran kijelenthetem, hogy nem sok olyan osztály van, ahol annyira jó közösség alakult ki, mint a miénkben. Ám osztályunk élete nem csak játék és mese, amit a szalagavató előtt meg is tapasztalhattunk, mikor az osztálytáncról és a ruhákról kellett dönteni, de ide sorolhatnám a tabló megtervezését is. Immár 9. éve szertornázom, valamint ovisoknál edzősködöm, így nem volt nehéz dolgom, amikor a továbbtanulásról kellett dönteni, mert mindig is az volt az álomom, hogy a gimis éveim után a TF-en folytatom tanulmányaimat.

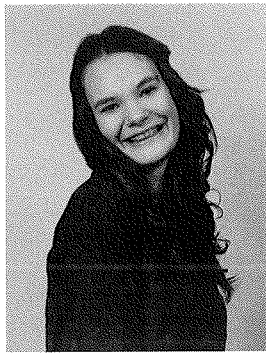
Bodrogi Bálint Gergely

Sziasztok! Bodrogi Bálint vagyok, 2009-ben jöttem a Refibe, német nyelvi osztályba. Sok szép élménnyel gazdagodtam ezalatt az 5 év alatt. Az osztálykirándulások, a sportnapok, a sok nevetés az osztályban. De ami ezeknél sokkal fontosabb, hogy olyan lelki értékekkel gazdagodtam a reggeli áhítatok és csendesnapok alatt, amit más iskolában nem kaphattam volna meg. Azt hiszem, ezekkel az alapokkal bátran mondhatom, hogy víz mellé ültetett faként élhetem a további életemet. Bármennyire is jó volt ez az 5 év, itt az idő, hogy kirepüljünk. Nem bánom, hogy itt kell hagynom az iskolát, mert tudjátok, vár a „Nagybetűs élet”. Köszönöm a tanárainknak és a diáktársainknak a bátorítást, a sok szeretetet és támogatást. Az itt maradóknak csak azt üzenném: Ne feledjétek: keresztyénnek lenni felelősség. „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?” – zsoltárok 56:12.

Bogdán Barbara

Nehéz lenne összefoglalni ezt az 5 évet... Sok jó pillanatot köszönhetek a gimnáziumnak. A mi osztályunk teljesen különböző emberekből áll, így volt szerencsém megismerni más-más embertípusokat. Vannak, akik mindig a középpontban akarnak lenni, vannak, akiknek mindig jó kedvük van, vannak, akik mindig kínozzák a másikat, vannak, akik mindig magányosak, vannak, akik folyton beszélnek, vannak, akik viccesek és még folytathatnám... Az évek alatt, ennek ellenére egy jó osztályközösséget tudtunk kialakítani. Kiállunk88 egymásért és kitartunk egymás mellett. Minden ember egy szerethető egyéniség ebben a közösségben. A sok élmény és nevetés feledhetetlen. Szerintem mindenki, amikor gondolkodott a saját szövegén sokat mosolygott, akár csak a szlovéniai osztálykirándulásra gondolok. Köszönöm az osztályfőnökömnek, Mátyás Helgának hogy kitarított mellettünk és támogatott minket. Tiszta szívből kívánom, hogy mindenki megvalósítsa a kitűzött céljait.

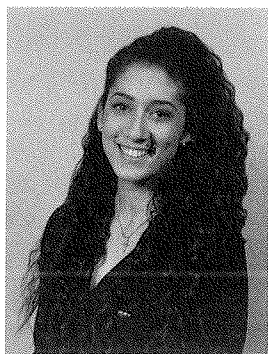
Csányi Réka

1995. Március 17-én születtem Budapesten. Gyermekkorom óta itt élek a családommal. 2001.szeptemberben léptem át az iskola kapuját. Sok-sok élménnyel gazdagodtam az elmúlt évek során, vannak melyekre most is pozitívan emlékszem vissza, és vannak, amelyeket majd talán az idő megszépít. Sok mosolyt csálnak az arcomra ezek az emlékek. Furcsa érzés visszazagondolni a „régidőkre”. Olyan, mintha tegnap lettek volna: a gólyatábor, a téli filmzős éjszakák, az osztálykirándulások, a szalagavató, és persze a hévezések minden egyes nap. Most még el sem hiszem, hogy hamarosan eljön az a nap, mikor ki kell lépni a „nagybetűs életbe”. Nagyon örülök, hogy ebben az iskolában tölthettem gimnáziumi éveimet, hiszen annyi mindent kaptam a tanároktól, a barátaimtól és az osztálytól. Biztos vagyok benne, hogy ez az 5 év örök emlék marad számomra, és mindig hálás leszek az itt kapott „ajándékokért”, és hiányozni fog minden, ami ideköt. Jó, hogy egy ilyen osztályba kerültem, ahol mindenki külön egyéniség, ami néha áldás néha pedig átok. Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetemen, Óvópedagógia szakon szeretném folytatni. Egy Hamvas Béla idézettel szeretnék búcsúzni: ” Én irtózom attól, hogy hős legyek, vagy szent, vagy bölcs. És az én biográfiámra nem vagyok kíváncsi. Én szeretnék normális ember lenni.”

Domján Flóra

Hat gyerek közül ötödikként érkeztem tizenkilenc évvel ezelőtt Szentesre, száznyolcvan kilométerre innen. Nem emlékszem, hogyan éreztem vagy reagáltam, amikor majd' tíz éve anyukám bejelentette a költözést. Szeretném hinni, hogy nincs mire emlékezni, de azt hiszem, inkább csak kikapkodtam az emlékeimből a lábdobantós hisztirohamok közepette elmorzsolts könnyek. Ezt abból is gondolom, hogy a higgadtság soha nem írta fel magát a tulajdonságaim listájára, a lobbanékonyság viszont annál inkább. Nem tudom, milyen módon sikerült az itteni barátaimnak és tanárainak túltekintenie ezen a hektikusságon, viszont örökre hálás leszek nekik érte, mert mellettük tanultam meg meghallgatni és elfogadni, és ők mutattak rá, hogy a permanens békesség lehetősége bennem van. Nem tudom azt sem, milyen ember lennék, ha nem lennének ilyen csodálatos szüleim. Sosem próbáltak befolyásolni vagy korlátozni „ez a legjobb neked” címszó alatt – hagyták, hogy a helyes vagy helytelen döntéseim zavartalanul formálják az életem medrét, de mindvégig biztos távolból követték, merre tekergek épp. A barátaim, a családom és a tanárain segítsége nélkül nem mondhatnám el most, hogy szeptembertől, ha minden jól megy, Angliában fogok tanulni, de elmondhatom, és ezt köszönöm mindenkinek.

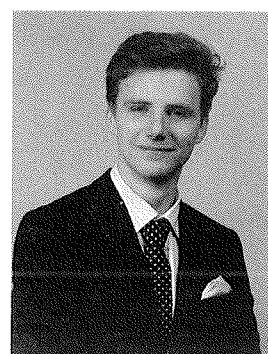
Eredics Lilla

'95 tavaszán szült édesanyám a világra engem, máig legapróbb gyermekét. Nővéreim, Kitti és Zsófi a pomázi otthont az utóbbi években kollégista létre cserélték, az önmegvalósítás útján lépegetnek épp. Ők művészeti közepsuliba jártak, ez fájdtotta a szívemet, mert én is szerettem volna hasonló képzésben részesülni, ezért is volt bennem némi kétely az itt töltött első két évem alatt. Később megtört a jég. Beláttam, hogy képes vagyok áthidalni a lelkemben lévő megválaszolatlan miérteket, most az elfogadás művészetét gyakorlom. Ez természetesen nem egyedül sikerült, iskolám nagyban hozzájárult ehhez. Drága barátainak, tanárainak, és az itt kirajzolódott istentudatomnak köszönhetem azt, hogy rájöttem, semmit nem tudok még önmagamról, a világról, és hogy én vagyok a legszebb lány a világon, ez kétségtelen. Mielőtt valaki helyeselné, utóbbi kijelentésem csak egy belső vicc, de a többi nagyon is igaz. Viszont úgy hiszem –lehet, hogy tévedek– részben az életemben fontos emberekből épülök fel én, akit így általuk talán megismerhetek. Szeretteim támogatása, és Isten felfoghatatlan szeretete az, ami útkeresésre sarkall, s bízom benne, hogy megtalálom életem célját. Jelentkezésemet-remélve a legjobbakat- társadalmi tanulmányokra adtam be.

Farkas Fanni Eszter

Sziasztok! 1995. február 12-én születtem Budapesten. A gyermekkoromat sok helyen töltöttem, mivel sokat költöztünk, de 9 éve sikerült egy állandó békés lakhelyet találnia családnak, ez pedig Szentendre lett. Mióta iskolába járok vallási neveltetést kaptam, ezért nem volt más alternatíva, mint a Refi, hiszen csak jót hallottam róla. Az itt eltöltött évek alatt nagyon sok értékes embert ismerhettem meg, és ez nem történhetett volna meg a Refi nélkül. Köszönöm, hogy itt lehettem, azt a nagyfokú türelmet, amit Helga tanárnőtől kaptam, az osztálykirándulásokat, az áhítatokat, a beszélgetéseket. Rossz lesz kiszakadni ebből az erkölcsi burokból, amit az iskola nyújtott, de mint megerősödött fa, gyűrni fogom az akadályokat. Jelentkezésemet öt helyre nyújtottam be, de nagyon szeretnék gyerekekkel foglalkozni.

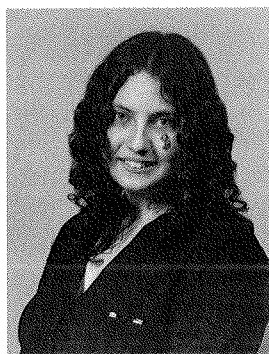
„Ne tartsd fontosnak, hogy fontosnak tartsanak! Egyszerűen szerez, és fontos leszel!”

Herr Martin

2009. szeptember: a rózsaszín pólóját és röhejes frizuráját büszkén viselő fiú átlépi a Szentendre Református Gimnázium küszöbét. Tizenöt éves ekkor. Pattanásos. Általános műveltsége alapján valahová a papírzsebkendő és a sötétközépkori jobbágysághoz helyezhető. Nem ért semmihez. Mértéket nem ismer, öntelt, hiú, lázadó. Fő tápláléka a gumicukor és a sajtos chips. Mindezek mellett azonban elmondható róla, hogy nyitott, érdeklődő, de szkeptikus. Nem tanul. Helyenként mókás. Nem hisz semmiben.

2014. április: a fiatalember sportos zakóban hagyja el az épületet. Hajviselete továbbra is nevetséges. Tizenkilenc éves. Bőre némileg tisztult. Túl van egy előrehozott emelt érettségien, a többire serényen készül. Van nyelvvizsgálója és számítógéphasználói jogosítványa. Honfoglalóban rendszeresen győzelmeskedik. Továbbra is öntelt, hiú és lázadó, azonban mindezt mértékkel teszi. Kiegyensúlyozott, főként vegán étrendet követ. Toleranciája, kíváncsisága és kételkedése sokkal tudatosabb. Tanul. Humora ugyan változott, de megmaradt. Hisz abban, hogy jó úton halad.

A változás felelősei: osztálytársak, barátok, tanárok, nehézségek, élmények, gondolatok, idő. Köszönet érte mindnek!

Juhász Lídia Vivien

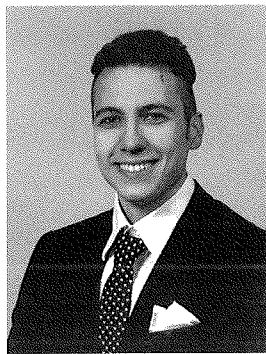
Tudtam, hogy egyszer eljön az a nap, amikor majd számos korábbi végzőshöz hasonlóan nekem is írnom kell az iskolaújságba. Sokat gondolkodtam azon, mit írnék, és végül mindig elhalasztottam azt mondván, hogy még ráérek. Viszont már nem folytathatom tovább ezt a stratégiát...

Kezdetben nagyon bizonytalan voltam, hogy vajon jól döntöttem-e azzal, hogy ebben az iskolában töltsöm gimnáziumi éveimet. (Vagy talán nem is az én döntésem volt?) Aztán az idő múlásával egyre biztosabb lett, hogy a számomra legmegfelelőbb helyen vagyok. Sok olyan embert ismertem meg, akik fontosak lettek nekem. Minden évet családi megpróbáltatások és az ezeket követő lelki válságok nehezítették meg, de a barátaim támogatása és szeretete sokat segített.

A gólyatábor és sok egyéb esemény, amit az osztállyal volt szerencsém meg tapasztalni, már csak távoli emlék. Azonban a legtöbb dologra nosztalgikus mosollyal tekintek vissza. Hiányozni fognak a közös élmények, az osztálykirándulások, az egyszerű hétköznapi történései, az utolsó óra végét jelző kicsengetésért való könyörgés, és még az összetűzések is. Ezek legtöbbször a döntésképtelenségből fakadtak. Talán egyszer mi is érett felnőttek leszünk. Vagy nem... :)

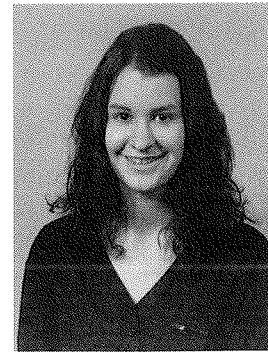
A tanulmányaimat a Szegedi Tudományegyetemen szeretném folytatni.

Az üzenetem: őrizzétek meg a humorérzéketeket!

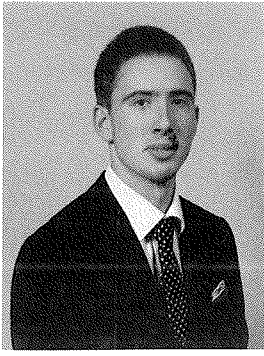
Karácsonyi Roland

1994. június 7-én születtem, Szentendrén, azóta élek Budakalászon szüleimmel és testvéremmel, aki szintén a gimnázium tanulója. Tanulmányaimat Budakalászon a Szentistvántelevi Általános Iskolába kezdtem, majd 8 év után sikeresen felvételiztem a Szentendrei Református Gimnázium nyelvi osztályába, immár öt éve. A legmeghatározóbb számomra a közösség volt, mivel ez nem csak olyan „együtt vagyunk, mert együtt kell lennünk” dolog volt, hanem valódi közösség alakult ki közöttünk. Közös programok iskolán belül és kívül egyaránt, baráti beszélgetések, közös gondok, közös örömek. Az öt év minden mozzanatát együtt éltük át. Furcsa lesz nemsokára elhagyni a jól ismert környezetet. Minden esetre maradandó élményeket örök meg az iskoláról, a ferge-teszes osztálykirándulásokról, új barátaimról, abban reménykedve, hogy ezek az élmények tovább gyarapodnak az iskola befejezése után is, hiszen ezzel a lépéssel nem áll meg az élet, hanem csak most kezdődik igazán. Az Óbudai Egyetem három különböző mérnöki szakára jelentkeztem, reménykedve, hogy nem hiába. Nem tudom, még mit hoz az élet, várom azt, ami előttem áll, de ami mögöttem van, nem felejttem.

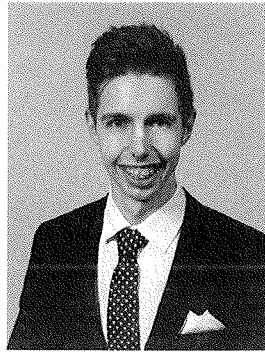

Kassai Tünde

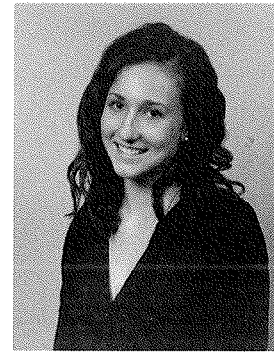
Ihlet épp lógazza a lábát, arcán méla mosoly, „Kilenc év, és nincs elég karakterszámom!” – nyafogok, de rám sem hederít. A suliban több jó tündérem volt, az egyikük Gergely Judit tanárnő, akinek a magyar óráin szétporladtak a valóságsgazú falak, és magába szippantott az a ragyogóbb, másik világ, és aki még most is vigyáz rám, meg a magyar emeltemre. Szerettem Zsófia tanárnővel lenni, a hittan órák kövér festékpöttye eltehenkedett az Átlagos Hétköznapi elunt homlokán, és vörösre festette mosolyra húzott számát. Megszerettem az angolt, a kakaós bajuszos Hollandiát és a ragyogó szemű Szlovéniát. Lükettő élmény volt a karácsonyi felolvasás, köszönöm, hogy Dávid tanár úr segített, hogy ne csak ő mutathassa meg, milyen színes egyéniség. Járt nálunk Kányádi Sándor bácsi, kedves emlék ez is, örömittasan süllyesztettem el a zsebemben, fénylő arccal, mint a kisgyerek a csokoládét, ha váratlanul ajándékba kapja. Így voltam veletek is, nyelvész osztályom, szégyenlős mosollyal lengtem közöttetek, egészen újszerű volt végig, hogy nektek nem kellett megfelelnem, és hogy minden tudunk nevetni, még ha fájt is. Nekünk saját univerzumunk volt, azt meg sem próbálom itt leírni, majd később. Mindig írni fogok, és talán lesz közületek, akit belerántok a saját világomba. Szóval így, vagy úgy – még találkozunk.

Komlósi Szilveszter

Már ötödik éve járok ebbe az iskolába, és ahogy itt van az érettségi a nyakunkon, azt veszem észre, hogy ez az öt év pillanatok alatt elröppent. Szinte mintha csak tegnap lett volna, hogy először bejöttem a 213-as tanterembe. Az öt év alatt, amióta ide járok, rengeteget kaptam ettől az iskolától. Először is megismerkedtem rengeteg remek emberrel, akiket ma már az osztálytársaimnak, barátaimnak tudhatok. Szerintem jó osztályközösségünk van, és remek csapattá kovácsolódtunk ezalatt az öt év alatt. Ezen felül már a kezdetektől fogva egy kiváló tanári gárda irányítgatott, terelgetett minket, hogy most, mikor érettségire készülünk, mindnyájan megfelelő felkészültséggel rendelkezünk, és így léphessünk ki a nagybetűs életbe. Bármilyen problémával szembesültem, mindig megtaláltam hozzá a megfelelő embert, aki tudott segíteni, és hasznos tanácsokkal tudott szolgálni. Kaptunk egy osztályfőnököt, aki az öt év alatt végig kiállt mellettünk, és képviselte az érdekeinket a tanárban. Ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek, hogy itt lehettem az elmúlt öt évben, és hogy mindenben a teljes támogatásukat élvezhettem.

Konrád Máté Dániel

Hihetetlen történet már az is, Áhogy ide kerülhettem. A jelentkezési lap leadásán Ák utolsó napján, otthon senki Sem érezte nyugodtnak magát. Annak ellenére, hogy megvolt már régóta, hogy hova Adom be a jelentkezésemet Gyorsan az utolsó percben a Google segítségével új iskola Keresésébe kezdtünk. Így akadtunk rá „véletlenül” a Refire. Meg is jelöltem Első helyen, és egyre inkább vágytam és vártam, hogy Ebbe az iskolába járhassek. De akkor megkaptam a hírt, hogy sajnos nem vettek fel. Most már tudom, hogy ennek Így kellett lennie, mert kül. ma Nem ebbe az osztályba járnék. De Istennek ez volt a terve és Ezért az Ő csodás módján Nem hagyta, hogy eltérjek Ettől, hanem pontosan erre a helyre vezetett. Nem is Tudok elég hálás lenni Neki ezért, hisz életem legcsodálatosabb éveit köszönhetem Remek kis osztályomnak és Áz iskolának. Inkább nem is Gabalyodom bele a leírásába Annak mennyi jó is történt itt, mert nem jutnék a végére. Szociális munkát szeretnék a Z egyetemen tanulni. Remélem, sok mindent magammal tudok majd vinni! ehhez az itt megértettekből.

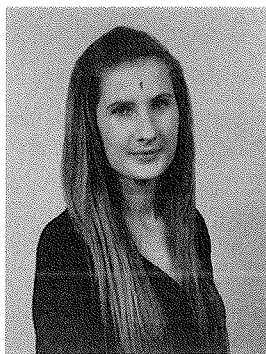
Kretz Fruzsina

2009-ben a Szent András Általános Iskolából nyertem felvételt a gimnáziumba. A mindennapjaimban állandó szerepet kapott a sport, 9 éves korom óta kézilabdázom. Otthonról minden támogatást megkaptam, de mindig nyomatékosították bennem, hogy a tanulás nem szenvedhet hátrányt a sporttal szemben, és nem hiába... Koromhoz képest számos világversenyt tudhatok magam mögött a legfényesebb érmeikkel. Strandkézilabdában 2013-ban megnyertük a felnőtt női Európa bajnoki címet, de a további álmoknak két komolyabb műtét vetett véget. Volt, hogy nehézséget okozott a pályáról lejönni és visszaülni a padba, ennek ellenére sok emlékekkel és élménnyel gazdagodtam. Túl a mindennapi barátságokon azokra az osztálytársaimra is szeretettel gondolok, akikkel nem sikerült szorosabb kapcsolatot kialakítanom. Köszönöm mindazoknak, akik hittek bennem és segítettek céljaim elérésében. Reményeim szerint a gimnáziumi éveim alatt életre szóló barátságokat kötöttem nem csak osztálytársaimmal, hanem más évfolyamokon tanuló diáktársaimmal is. Egy pillanatig sem bánom, hogy tovább kell lépnem, várom az újabb kihívásokat és feladatokat egyaránt.

László Viktória

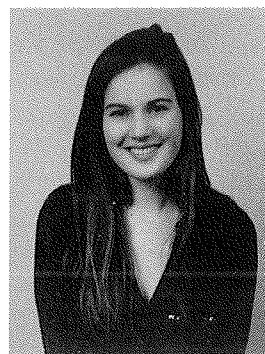
Egyszer volt, hol nem volt.. Volt egyszer egy csöpp kis osztály. (Tudod, ahogy feljöttél a lépcsőn, rögtön szemben, a 213-as.). Itt kezdődött minden és most itt is végződik. Ajtónk általában zárva állt, így nehezen nyerhettél igazi bepillantást színes kis osztályunk életébe. Kis létszámunk ellenére, a hangunk annál nagyobb volt. 25 igazi egyéniség, mind különleges és fantasztikus emberek. Sokat tanultam tőlük. Elsősorban összetartást, ha valakit megsebeztek, a többi megvédte. Különleges osztály voltunk a tanárok szemében is. Ha a tanulásban nem is mindig jeleskedtünk, egyedi ötleteinkkel mindig feldobtuk az iskola életét. Afféle mottónk is lehetett volna: „egyedinek lenni”, hiszen mindig mindent máshogy oldottunk meg és a közhelyektől rendkívül élesen elhatárolódtunk. Helga tanárnő gondoskodása és türelme alatt növekedtünk és értünk meg. Az iskolában uralkodó családi hangulat határozta meg mindennapjainkat, így gyorsan elrepült ez az 5 év. Rengeteg élménnyel és rendkívüli kapcsolatokkal gazdagodtam. Nem gondolnám, hogy egykönnyen elfelejtjük majd egymást. A jövőről pedig annyit, hogy a díjlovaglás továbbra is nagy szerepet fog betölteni az életben. Szeretnék több eredménnyel gazdagodni és nemzetközi szinten is még inkább érvényesülni. Köszönöm az iskola támogatását ebben és hogy biztosította az ehhez tartozó szabadnapokat. Tanulmányaimat, ha minden jól megy a BGF turizmus-vendéglátás szakán folytatom majd.

Mező Gitta

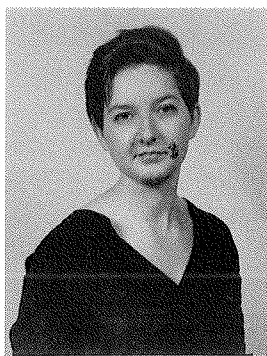
Örkény István egyik novellájából kiragadott idézet befolyásolta szüleimet, amikor nevemről kellett döntenük. Ez az idézet - amit alkalmasnak tartok bemutatkozásom kezdetére is - így szól: „*Gitta vagyok.*” Tehát:

Gitta vagyok. Nem Szentendre környékéről származom, a gyermekkoromat 14 éves koromig Peregén töltöttem. Hetedik osztálytól Ráckeven hatosztályos gimnáziumban tanultam. Nagyon élveztem az ott eltöltött időt, ezért amikor megtudtam, hogy családuk Szentendrére költözik, szomorúság és némi félelem fogott el. Az iskolaváltásban pajtásom volt ikertestvérem, Ági is. Megkönnyítette helyzetünket, hogy az iskolában szeretettel fogadtak minket. Az itt töltött éveim során számos élménnyel lettem gazdagabb. Osztálykirándulás keretében lehetőségem volt eljutni Szlovéniába és Erdélybe is. Az iskolában eltöltött mindennapok is többnyire vidáman teltek, mivel ezeket felejthetetlen osztálytársaimmal és barátaimmal vészelhettem át. Az elmúlt négy és fél év szellemileg, lelkileg és baráti kapcsolatok terén egyaránt sokkal többet hozott ki az életemből, mint azt valaha gondoltam volna. Hálás vagyok ezért osztályfőnökömnek, tanárainknak, barátaimnak, családomnak, ikertestvéremnek. Örülök, hogy itt fejezhetem be középiskolai tanulmányaimat. Jelentkezésemet konduktor szakra adtam be.

Mező Ágnes

1995. április 18-án születtem 10 perccel testvérem előtt, így lettem én Ágnes és ő Gitta. Külső hasonlóságaink azóta sem halványodtak. Életünk egészen összefonódott, mivel nagyon ritkán voltunk külön. Ez persze sok előnnyel járt, például azzal, hogy nem egyedül kellett belépnem egy mondhatni teljesen idegen közegbe, mikor Szentendrére költöztünk és hogy a belőlem hiányzó, de benne megélő tájékozódási készség és térérzék segítségével eltaláltunk a megfelelő helyekre. A legjobban várt és bizonyára a legszórakoztatóbb kihívás számomra a közeljövőben az lesz, hogy ezeket nélküle kell majd megoldanom. Tartanom nincs mitől, mert pont azzal, hogy idejöttünk, tanultam meg, hogy milyen jó és szükség-szerű is a változás. Érzem, hogy az itteni barátaim és minden impulzus, ami ebben az iskolában ért, sokat adott szellemi fejlődésemhez. Itt hamar rádöbbsentem, hogy az unalom az egyik legnagyobb korlát az életben, ami tulajdonképpen könnyedén el is hagyható, és arra is, hogy idő az van, csak meg kell tanulnom jól bánni vele. Igyekszem ezért most úgy egyensúlyozni, hogy jól zárjam le ezt az öt szép évet. Mindent köszönök. Tanulmányaimat pszichológia szakon szeretném folytatni.

Morvai Abigél

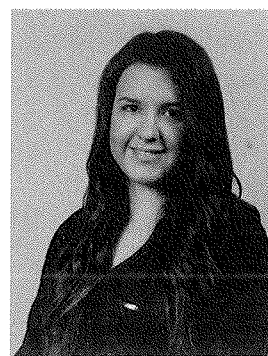
Helló! Már van egy sárga lapom a Budapesti Labdarúgó Bajnokságban, ez a tény is bizonyítja azt, hogy lobbanékony ember vagyok. A futballtehetségemnél már csak a szorgalmam nagyobb és a kapu elé is mindig olyan pontosan érkezem, mint a történelem órákra. Szerintem ezek a legértékesebb tulajdonságaim. Mély meggyőződéssel állítom, hogy már 19 éve is utalt egy valami arra, hogy ekkorra foci-őrült leszek: az anyukám hasa gömb alakú volt. 1995. április 26-án a hármassípszó helyett hármass bögés hangzott fel a Margit-kórház szülészeti osztályán, megszületett 2,5 kg-mal a 85-ös megszámban játszó Morvai Abigél Pócsmegyerről. Életem első éveiben mindenhová gurulva közlekedtem, nyilván ez is egy jel volt. Evolúciós fejlődésem eredményeként nemsokára a pócsmegyeri, majd a csepeli futballpályán kötöttem ki. Köszönet a fizikai felkészítemért az Astra HFC vezetőedzőjének és az SZRG testnevelő tanárainak, ők indítottak el a nekem szánt úton. Már csak némi tuást kell elsajátítanom az érvényesüléshez, de ezzel azért csinján bánjunk, hiszen nem az ész a fontos, hanem a haj. A TF-re szeretnék bekerülni, mert a színvonalat tartani kell. Az SZRG-nek a Toldi Kondi győzelemért és a dekázó verseny megnyeréséért is hálával tartozom. Örömmel jelentem egy ECDL-vizsgával és sok tapasztalattal a zsebemben: boldog ember vagyok!

Nagy Zsófia

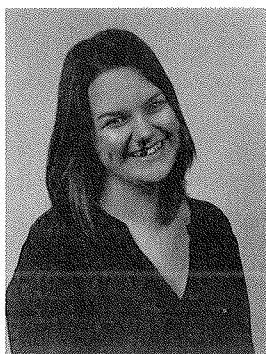
Nehéz a feladat, mindössze 1317 karakter áll rendelkezésemre, hogy megfogalmazzam azt a felejtethetelen 5 évet, amit ebben az iskolában átéltem. Nagyon szerencsésnek érezhettem magam, hogy pont ebbe az osztályba kerülhettem, hiszen a mi közösségünk több szempontból is híres vagy hírhedt volt, kinek mi. Lehet, hogy nem volt kimagasló a tanulmányi átlagunk, de mint közösség biztosan mi voltunk a legviccesebbek, és az évek során egy nagy családdá váltunk. Különleges programokat szerveztünk: filmmaratonok, vacsoracsaták, esti mulatságok, szülinapi meglepetések, közös nyaralások. Aki mindezt óvó szemmel végigkísérte, vigyázta, és ha kellett irányította, az a szeretett osztályfőnökünk Helga Tanárnő.

Magamról is kell mesélnem egy „pickót”. 1994. március 24-én születtem, amióta az eszemet tudom Csillaghegyen élek. A vezetéknevem Nagy, ahogy a családom is. Magamnak tudhatom azt a címet, hogy én vagyok az iskola legöregebb és egy személyben a legkisebb diákja. Már az általános iskolában hivatásomnak éreztem, hogy óvó néninek kell lennem, ezért jelentkeztem az ELTE óvodapedagógia szakára. Nem búcsúnak szánom ezt a pár sort, mert tudom, hogy jó páran együtt maradunk. Ha már elballagtunk, és nem ennek az iskolának a padjait koptatjuk, aki a Németh László vagy a 213-as teremre gondol Mi jussunk az eszébe!

Nagyházu Szabina

2009-ben a Szent Andrásból távozva sok baráttal az oldalamon kezdhettem meg ezt a kalandos öt évet. Voltam Németországban a KULCS-ösztöndíjnak köszönhetően; pihenhettem Szlovéniában az osztályommal, és lehetne még sorolni. Viszont ennek a sok emlékek és pillanatnak ellenére is nagyon nehéz megfogalmazni mindazt, amit az iskola (és főleg az osztályom) jelentett számomra. Remélem, soha nem felejtjük el az egymással töltött sok estét és bulizást, a nagyszékelyes estéket, a szlovéniai tengerpart rejtelmait, a Martin tollából kifolyt drága szavakat, Dorottya isteni finom süteményeit, Abigél futballtehetségét, Dani precizitását és a színek összehangolási tehetségét, Roland megfelelő időben elsütött érkézfeszítő poénjait, Fanni úrnőként viselt hanyag stílusát, Nyisztor tanár úr reggeli áhítatának erős hatását hajnali friss agyunkra és még sorolhatnám. Remélem mindenkinek teljesülni fog az álma és eléri célját. Nektek, itt maradtaknak is sok sikert és kitartást kívánok az előttek álló években. Egy előrehozott földrajz érettségivel a hátam mögött várom az érettségi rejtelmait. A tapasztalatokkal teli öt év után pályámat remélhetőleg a Corvinus Egyetem Emberi erőforrások szakán lesz lehetőségem folytatni.

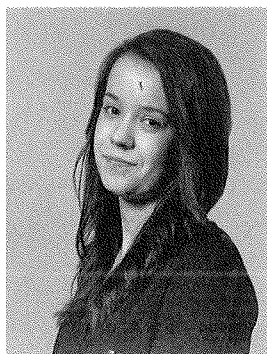
Pécsi Dorottya

Elhivatottságomhoz hűen egy süti hasonlattal jellemezném a sulit. Tehát leírható egy csupa-csokis sütiként, amiben a liszt a tanulás, a süti alapja, amely elengedhetetlen hozzávaló. A margarin a süti jó állagáról gondoskodik, ez az iskola szép és tiszta környezete és felszereltsége. A tojás egyben tartja a tésztát-ez a tanárok kitartó munkája.

A süti legfinomabb részét a csoki darabok adják, ezek a jó élményeink, programjaink, csínytevéseink, vidám együttléteink. Az én kedvenc csoki darabjaim a téli teaházak, színházi látogatásaink, a mamuszos, müzlis vagy éppen teás korszakaink, a nyári vacsoracsaták 13.nyek módra és persze a felejthetetlen, már rituális szokássá vált filméjszakánk, amit még elballagottként is szívesen megszerveznék magunknak.

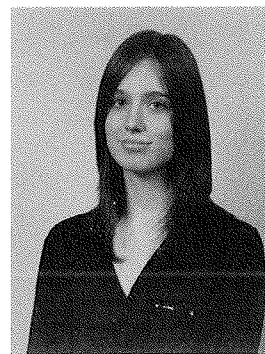
Azt tanácsolom nektek, akik maradtok még, hogy szervezzetek jó programokat és alakítsatok jó osztályközösséget, mert akkor lesznek igazán élvezetes és felejthetetlen gimis éveitek! Az osztályom egy igazán szerethető és színes egyéniségekből összegyűrt közösség, ami nagyon fog hiányozni! Nem lesz még egy ilyen társaság az iskola történelmében, de szeressétek egymást és akkor a nyomdokainkba léphettek.

Remélem végül minden tanár szeretettel gondol majd ránk csakis a jóra emlékezve!

Repárszky Kitti

1995.01.24-én születtem Esztergomban. Szüleimmel és öcsémmel Dunabogdányban élünk. Itt jártam általános iskolába, majd a gimnáziumot az esztergomi Dobó Katalin Gimnázium NYEK osztályában kezdtem. Tanulmányaim mellett óvodás korom óta táncolni, úszni, lovagolni jártam, 6 éve pedig szinkronúszom. Esztergom-Szentendre nagy távolság, ezért a tanulást és a sportot próbáltuk egy helyre csoportosítani, így jelentkeztem 12. második félévében a Refibe. Nagyon izgultam, hogy felvesznek-e, de Martin (akit óvodás korom óta ismerek) megsúgta, hogy már tologatják a padokat, hogy az új osztálytárs beférjen. Az osztály hihetetlen gyorsan befogadott, még el sem kezdtem ide járni, de már meghívtak filmezésre, 2 hét múlva pedig már együtt ünnepeltük a születésnapomat. Legemlékezetesebb élményem a nagyszékelyi nyaralásunk Helga tanárnőnél. Izgatottan készültünk a szalagavatóra, ami pont olyan megható és emellett vidám volt, amilyennek képzeltem. Németből középfokú nyelvvizsgám és emelt szintű érettségim, angolból középfokú nyelvvizsgám van. Utóbbiból most készülök emelt szintű érettségire. Tanulmányaimat egyetemen, anglisztika szakon szeretném folytatni, műfordító szeretnék lenni. (Szinte már látom magamat egy új Alkonyat széria fordítója közben..) Bár nem mi voltunk a legszorgalmasabb osztály, de a közösség nálunk a legjobb, ezt biztosan állíthatom. :)

Skrobár Szonja

1995 novemberében születtem, nyolcadikán, és itt élek Szentendrán a családommal. Kilenc éven át a pár utcával arrébb lévő Rákóczi jártam. Ebből következik, hogy a Refiben három évet töltöttem el.

Ez a három év sok mindent adott nekem, sikeres előrehozott érettségit tettem földrajzból, számos osztályprogramon vettem részt, köztük a hagyománnyá vált filméjszakán is. A legkedvesebb osztálykirándulás számomra az erdélyi volt, hiszen akkor éreztem igazán, hogy az osztály teljesen befogadott, és már én is a csapat részévé váltam. A legfontosabb dolog viszont, hogy az iskola segítségével közelebb kerülhettem Istenhez, jó volt minden reggel meghallgatni a napi igét, és szerettem a hétfő reggeli áhítatokat is.

Az érettségi után szeretnék halasztani egy évet, és szakácsnak tanulni, mivel régi célom, hogy legyen egy szakmám is a leendő diplomám mellett, egyféle B tervként. Amikor eltelik az év, reményeim szerint a Kaposvári Egyetem Állattudományi Karának állattenyésztő szakán kezdhetem el a felsőfokú tanulmányaimat, hogy majd „nagykoromban” lótenyésztőként tevékenykedhessek itt a környéken, és segítsen a magyar lófajták fennmaradását, ha már lovas nemzet vagyunk.

Takács Marianna

Pomázon élek mióta az eszemet tudom. Amikor 10-11 éves voltam, mindig arra vágytam, hogy fogszabályzóim legyen és gimnáziumba járjak, mert a tv-ben gyakran így ábrázolták a tizenéveseket és olyan jónak és izgalmasnak tűnt az életük. Tévedtem. Rémes volt az a 2 év fogszabályzóval. De a másodikban szerencsére nem csalódtam.

2009-ben lettem a Szentendrei Református Gimnázium tanulója és innentől kezdve rengeteg, nagyrészt pozitív változás történt az életemben. Először is egy nagyon jó osztályba kerültem. Lehet, hogy az eredményeink nem a legjobbak, de az osztályközösség talán az egész iskolában nálunk a legjobb. Olyanokat csináltunk és szerveztünk, amit eddig egyik osztály sem. Olyan barátaim lettek, akik nagyban hozzájárultak a jelenlegi személyiségemhez, megtanítottak normálisan beszélni, kibővítették az érdeklődési körömet, és akik miatt örömmel bejártam.

2010-ben jött világra az öcsém, aki nélkül ma már egy napot is alig bírok ki, és aki miatt minden második nap csokitortát kell sütnöm.

Ebben az 5 évben fedeztem fel azt is, hogy mennyire szeretek festeni, és hogy szeretném, ha a tervezés és az alkotás a jövőben is az életem része maradna. Így, ha minden jól megy, jövőre tervezőgrafikát fogok tanulni.

